

[Glistrup]

fik fjernet lægdommerne fra danske retssale. Hvis der så én gang hvert 100. år – eller hvor meget der nu skal til for at opfylde grundlovsbestemmelsen – skal være en enkelt lægdommer mellem 7 jurister, kan man selvfølgelig gøre det, men helst så lidt som overhovedet muligt, specielt når vi kommer til den type sager, som det drejer sig om her, som i den grad er belastet med fordomme. Man kan jo næsten forudse, alt efter om det er SF's eller Det Konservative Folkepartis lokale vælgerforening, der har udpeget lægdommerne, hvordan en narkosag vil falde ud, aldeles uanset hvad der måtte være af bevisligheder eller ikkebevisligheder i disse, skal vi sige særdeles besværlige sager, både med hensyn til det bevismæssige, med hensyn til hvordan hele domsforhandlingen skal foregå for at være så saglig som muligt, med problemerne om de anonyme vidner, og hvad vi ellers har i forbindelse med de store narkosager, hvor man jo er vældig nervøs for, at hvis man tillader sig at møde op som vidne, kommer hele narkoganget fra Colombia, eller hvor de nu stammer fra, og pløkker den pågældende ned, og hvor atmosfæren derfor er særdeles speciel.

Det, der skal tages stilling til, er jo ikke et færdselsuheld eller noget lignende, hvor man dog trods alt er inden for et område, som de gode bedsteborgere, der sidder som lægdommere, kender fra deres hverdag og nogenlunde kan tage stilling til ud fra de forudsætninger, de nu har for at færdes i trafikken. Men ulykkeligtvis er det jo således, at langt størstedelen af dem, der står på grundlisterne, hvorfra nævninge og domsmænd udtages, har meget lidt kendskab til narkokriminaliteten, ud over hvad de eventuelt har set på Kanal 2 i en eller anden gyserfilm. Og så dømmer man mere eller mindre ud fra Kanal 2-sagen, der sikkert var malet i sort og hvidt, hvorimod den virkelige sag måske kører over 14, 18, 32 retsdage, og hvor der faktisk ikke er nogen som helst antydning af sagligt grundlag for så at sige nogen lægdommere til at danne sig nogen som helst begrundet mening om skyldspørgsmålet.

Og så vil justitsministeren have det fuldstændig ud i lotto. Man forstår ikke, hvorfor justitsministeren har haft så stort besvær med at få kasinoforslaget gennemført, for han må da være tilhænger af hasard helt ude på det vildeste overdrej, når det skal være en nævningesag,

hvor det stort set er dem, der har de stærkeste viljer, hvad enten de kommer fra Frederiksbergs konservative forening eller Blågårdsgades VS, som gør udslaget, når man skal votere i nævningeværelset, om der skal dømmes skyldig eller ikke skyldig, om det skal være efter den hårde eller milde narkoparagraf, med obligatorisk strafforhøjelse eller fakultativ strafforhøjelse, eller hvad der nu indgår i nævningespørgsmålene i disse meget, meget komplicerede nævningesager.

Alt i alt må der være meget, meget stærke grunde til, at ethvert retsindigt folketingsmedlem stemmer nej til justitsministerens ændringsforslag nr. 1. Det er totalt forfejlet, når det skal afprøves på livets realiteter og ikke bare på nogle blåøjede, elfenbenstårnsprofessorale vurderinger af, hvordan man eventuelt kan få et retssystem til at fungere ud fra noget ideologisk, der intet har med retshverdagens virkelighed at gøre.

Derfor vil jeg opfordre Folketinget til at stemme nej til ændringsforslag nr. 1.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg forstod på hr. Glistrup, at hr. Glistrup ud fra retssikkerhedsmæssige grunde finder, at der ikke bør være nævningebehandling af narkotikasagerne, altså i virkeligheden retssikkerhedsmæssige betragtninger.

Men jeg har hele tiden været lidt nysgerrig efter at finde ud af, hvordan Fremskridtspartiet begrundet sin holdning omkring ankebeskæringen. For der er vel ingen, der kan bestride, at retssikkerheden, som både hr. Glistrup og jeg taler om, formindskes i samme omfang, så der ikke bliver mulighed for prøvelse ved anden instans af civile sager, selv om det er sager, der har en værdi af under 10.000 kr.

Det overrasker mig, at Fremskridtspartiet hverken under førstebehandlingen eller i betænkningen har ønsket at fortælle Folketinget, hvorfor man mener – det må vel nærmest være konklusionen – at det snarere er en forøgelse af retssikkerheden. Det er jo det, hr. Glistrup er interesseret i, det er jeg glad for.

Og så vil jeg spørge hr. Glistrup og Fremskridtspartiet, om man mener, det er rimeligt, at det skal afgøres administrativt, altså i Justitsministeriet, hvorvidt det skal være tilladt for en borger at gå til landsretten. Er det rimeligt efter hr. Glistrups opfattelse?